

Luka 4,5-8

Propovijed: **Isusovo drugo iskušenje**

napisao: Danijel Dragaš

2023.

UVOD

1. Prije nego krenemo u drugo Isusovo iskušenje, podsjetit ćemo se što je sotona htio postići u prvom Isusovom iskušenju i koje primjene mi danas možemo izvući iz tog događaja. Sotonin cilj bio je učiniti Isusa nepravednim, on je htio srušiti i poništiti Božja obećanja. Da bi uspio u tome, morao je stvoriti zavadu između Boga Oca i Njegova Sina. Ako bi Isus pao, On ne bi postao kralj kojeg je Bog obećao izraelskom narodu, i sotona bi poništio plan – svrhu Boga Oca, ili bi barem ozbiljno uzdrmao Božji plan. Isto tako, koji je glavni strateški potez u umu sotone kada prilazi Isusu s iskušenjem? Njegov glavni potez je prikazati Boga kao „ne dobrog Boga“. On želi Isusa dovesti do zaključka da Njegov Otac nije dobar Bog: „Vidiš, Isuse, dobrota tvog Oca, za tebe ovdje u pustinji tako gladnog i ispaćenog, nema nikakve koristi.“ Sotona koristi situaciju u kojoj se Isus nalazi (moguće je da je Isus ovdje na rubu svoje smrti od izgladnjelosti) i govori mu: „Ti, koji si Mesija, Sin Božji, pa od svih ljudi na svijetu barem ti zaslužuješ od svoga Oca bolji tretman od ovoga. Gdje je tvoj Otac da se pobrine za tebe?“ Ali Isus prepoznaje tu laž, On zna da Njemu Bog nije dužan ništa dati.

1.1. Sotona također želi uvjeriti Isusa da se On kao Sin Božji ima pravo pobrinuti sam za sebe, da se odvoji od Božje volje. Isus prepoznaje da je to također laž. On želi biti poslušan Božjoj volji. On hoće odraditi ulogu za koju ga je Bog predodredio.

1.2. Sotona jednako tako želi da se Isus samosažalijeva, želi ga uvjeriti da je patnja kroz koju sada prolazi besmislena i nepotrebna. Želi ga uvjeriti da on (sotona) zna bolji i lakši put za Njega: „Isuse, ti ne trebaš biti gladan, ti ne trebaš patiti. Zašto tvoj Otac želi da ti besmisleno patiš ovdje u pustinji? Možda On i nije tako dobar Bog? Da je On dobar Bog, On bi te nahranio. Vidiš da se ne možeš osloniti na dobrotu svoga Oca.“ Da je Isus povjerovao iskušenju sotone i pomislio: „Da, stvarno, čemu tolika patnja? Ja sam žrtva ovdje, ja ću umrijeti od gladi. Kakav si ti Otac kada želiš izgladnjeti svoga Sina ovdje u pustinji?“ – da je samo na par sekundi to pomislio, On bi htio pretvoriti kamen u kruh. Ali Isus prepoznaje laž i to ne čini. Naravno, Isus je jedinstven, nitko od nas nije i ne može biti kao Isus. Ipak, On nam daje model kako prepoznati u svom životu laž koju nam konstantno naša grešna narav ili sotona žele servirati.

1.3. Koje primjene mi danas možemo izvući iz Isusovog modela?

- a) Jako često zauzimamo stav da Bog nije dobar. To se događa većinom kada doživimo neku vrstu patnje u životu ili kada smo svjedoci nepravde koja je učinjena nekome. Mi vjerujemo da je Bog dobar jedino kada nam sve u životu ide onako kako mi želimo. Isus prepoznaje da je to laž. On prihvaća u svoj život patnju jer zna da je to volja Njegova Oca trenutno za Njega. Isus prihvaća ulogu za koju ga je Otac predodredio. Ako to znači da mora patiti i umrijeti, onda neka tako i bude.
- b) Često vjerujemo da nam je Bog „dužan“ dati ono što mi želimo. I kroz te leće gledamo svoj odnos s Njim. Isus nije imao tu perspektivu. Iako kao Sin Božji On zaslužuje dobar tretman od svoga Oca – da se Otac pobrine za Njega – Isus svoj odnos s Bogom nije gledao na taj način. On je bio potpuno spreman, zbog veće svrhe svoga Oca, učiniti sve što Bog traži od Njega. Iako je zaslužio dobar tretman od svoga Oca, On ga nije zahtijevao. Njegova je želja bila prvenstveno služiti svome Ocu, a ne sebi.
- c) Često vjerujemo da je svrha našeg postojanja suprotna od onoga što Bog želi za nas. Nas većinom vodi želja za savršenim zdravljem, slavom, novcem, zabavom – „moj najbolji život sada i ovdje“. Ponovno, moramo se ugledati na Isusa. On je nepokolebljivo vjerovao da je svrha Njegova postojanja bila odraditi ulogu za koju ga je Bog Otac predodredio.
- d) Jako često vjerujemo laži da imamo autoritet odlučiti u kojem smjeru želimo da naš život ide, da smo mi autori naših života. Opet, Isus nam želi prikazati da je takvo vjerovanje laž, obmana vlastite grešne naravi. Naš će život uvijek ići u skladu sa svrhom i planom jedinog autora našeg postojanja. I ključ je to prepoznati, da je to stvarno istina, i kao Isus, moramo to vjerovati u najdubljem postojanju našeg bića: *„Ja vjerujem, Oče, da si ti dobar Bog, da ti želiš ono najbolje za mene. U tvoje ruke predajem svoj život i prihvaćam tvoju volju. Ja želim odraditi ulogu koju si za mene odredio. Zašto? Zato jer ti jedini znaš kako me dovesti doma, ti jedini znaš kako da postignem vječni život. A to je ono što ja najviše želim – ja želim biti tvoje dijete koje će jednoga dana biti moralno dobro i savršeno biće kao tvoj jedinstveni Sin, Isus Krist.“*

1.4. Ok, sada idemo na Isusovo drugo iskušenje. Važno je razumjeti da sve implikacije koje sam naveo u prvom iskušenju još uvijek stoje i još uvijek su ponuđene Isusu. Drugo iskušenje međusobno je povezano s prvim i sa svim njegovim implikacijama.

IMAO JE, SADA VIŠE NEMA

2. (Luka 4,5) „Zatim ga đavao dovede gore, pokaza mu za tren oka sva kraljevstva cijelog svijeta... „

2.1. Vidimo u tekstu da ga je sotona odveo gore. U (Mateju 4,8) piše da ga je odveo na vrlo visoku goru. Ono što nam Luka želi prenijeti ovdje jest: kada je sotona odveo Isusa na visoku goru, htio je da Isus svojim očima vidi nepreglednu veličinu i moć tadašnjeg Rimskog Carstva. Ali, sve što Isus zapravo vidi jest horizont – horizont koji mu prikazuje veličinu i moć Rimskog Carstva nad kojim sotona ima vlast. Ako išta znamo o povijesti Rimskog Carstva, onda shvaćamo kakav je to nevjerojatan fenomen bio. Počeli su kao mala, svijetu nepoznata država, a kroz vrijeme postali jedna od najvećih sila poznata čovječanstvu. Imali su nepreglednu zemljišnu, vojnu, ekonomsku snagu i veličinu. U trenutku kada sotona nudi Isusu to kraljevstvo, Rimsko Carstvo bilo je na vrhuncu svoje moći i slave. Vjerujem da je Isus bio vrlo dobro upoznat s tom činjenicom. I sotona mu govori: *„Rimsko Carstvo je moja lutka na*

koncima, ja njime upravljam kako hoću, ali ga tebi želim predati u vlast, spreman sam to učiniti.“

2.2. (Luka 4,6) „Pa mu reče: 'Tebi ću dati svu tu vlast i raskoš njihovu.'“

2.2.1. Pitanje koje izranja jest: je li u ono vrijeme sotona zaista imao vlast nad svijetom? U (Efežanima) Pavao jasno izjavljuje da je sotona „bog ovog svijeta¹.“ Što je mislio pod tim? U ono vrijeme, prije dolaska Isusa Krista na scenu, sva kraljevstva, sve kulture i sav narod bili su pod utjecajem „princa tame.“ Univerzalna misao koja je vladala u starovjekovnom svijetu bila je produkt vlasti sotone. Tako da, da – sotona „je“ imao vlast i dominaciju nad starovjekovnim svijetom, i njegova ponuda Isusu bila je legitimna.

2.3. Sami apostoli su s vremenom shvatili da Isusov dolazak nije bio bitan samo u smislu da je On svjetlo i mudrost kako postići vječni život. Njegov dolazak i širenje kršćanstva u ogromnim razmjerima po svijetu donijeli su prosvjetljenje. Ljudi su diljem svijeta počeli mijenjati svoj svjetonazor u svakom pogledu. Počeli su uviđati kako se jedno ljudsko biće treba odnositi prema drugome.

2.4. Povjesničari i teolozi slažu se da je s Isusovim dolaskom svijet doživio velike promjene. Kršćanstvo je donijelo novu viziju čovjeka i društva – naglasak na ljubavi prema bližnjemu, brizi za siromašne i marginalizirane, te stvaranju institucija poput bolnica i škola. To je snažno oblikovalo civilizaciju kakvu poznajemo.

2.5. Do tada je prevladavao mnogoboštvo i poganski sustavi vjerovanja, često obilježeni ritualima i misticizmom. Iako su paganske filozofske škole imale svojih racionalnih elemenata, kršćanstvo je ponudilo jedinstvenu kombinaciju razuma i vjere, utemeljenu na Bogu koji se objavio u Kristu.

2.5.1. Naravno, povijest pokazuje i napetosti: širenje kršćanstva bilo je praćeno i sukobima, ponekad i represijom prema starim religijama. Ipak, u cjelini, kršćanska poruka donijela je svijetlu viziju dostojanstva čovjeka i Božje ljubavi koja je oblikovala temelje zapadne civilizacije.

2.6. Drugim riječima, Isus je sam svojim učenicima rekao: „*Vidjeh sotonu kako pade s neba kao munja*².“ Njegovim dolaskom sotona je, u određenom smislu, izgubio vlast koju je dotad imao. Isus je znao da će Njegov Otac sada zavezati ruke sotonu, smanjiti njegovu vlast – neće je ugasiti, ali će je ograničiti. Utjecaj sotone itekako je vidljiv i u naše vrijeme, ali nema više onu snagu niti autoritet koji je posjedovao nad svijetom prije Isusova dolaska na scenu.

2.7. U ovom slučaju, kada sotona izjavljuje Isusu da ima vlast nad svime, on govori istinu. Bog ovdje još nije zavezao sotonine ruke.

2.8. Ali sotona napola govori istinu. Da, on ima vlast, ali nema pravo tu vlast nikome predati! Kada je rekao Isusu: „*I dajem kome god hoću*,“ to je laž! On ne posjeduje takav autoritet. Bog je jedini koji može srušiti kraljeve s trona. Bog je jedini koji u svojoj suverenosti odlučuje tko će biti predsjednik, a tko neće³! Nitko ne može promijeniti Božju suverenost! Nitko ne može promijeniti ni sekundu povijesti koju je Bog predodredio prije postanka svijeta. To je biblijska perspektiva. Ponavljam –

¹ Efežanima 2,1–2

² Luka 10,18

³ Daniel 2,21; Daniel 4,17; Rimljanima 13,1; Psalam 75,6–7

sotona laže Isusu kada govori da mu on može predati svoju vlast.

SAVRŠENO PREZENTIRANA PONUDA OD SOTONE

3. (Luka 4,7) „Dakle, sve će pripasti tebi ako mi se pokloniš.“

3.1. Što traži sotona ovdje od Isusa? Možda ovo: „*Isuse, ako prebaciš svoju vjernost na mene umjesto na Boga, ja i ti skupa možemo vladati ovom realnošću.*“ Vidjeli smo u prvom iskušenju da Isusova lojalnost pripada Bogu. Tako da ne vjerujem da bi Isus na tako izravnu ponudu reagirao s pozitivnim odgovorom. Mislim da u ovom slučaju, ili bilo kojem drugom, možemo vidjeti koliko je zapravo podmukla, dobro smišljena i savršeno prezentirana ponuda od sotone. Isus, koji je najmudriji od svih stvorenja, sada je ovdje suočen s iskušenjem koje bi svakom čovjeku bilo nevjerojatno privlačno za prihvatiti.

3.2. Sotona zna da Isusova lojalnost pripada Ocu i s tim stavom pristupa Isusu u drugom iskušenju: „*Isuse, pa ti si gladan, ja znam da je tebi Bog obećao da ćeš jednog dana biti Kralj, Mesija, vladar cijelog svijeta. Ali ja ne želim da ti više patiš, ja ne želim da ti gladiješ. Očigledno je da je Bog za tebe pripremio put patnje i gubitka prije nego dođe tvoja slava na red. Ali, da li stvarno mora biti tako? Ti i sam znaš da je on meni dao svu vlast nad ovim svijetom i zbog toga ja ne želim da ti više patiš. Ja sam spreman svu svoju vlast predati tebi. Ja želim ubrzati proces, da ti Isuse sada postaneš Kralj, ako hoćeš. Ja od tebe tražim malu, potpuno trivijalnu stvar da učiniš, a to je da mi na par sekundi daš svoje poštovanje, da mi se pokloniš kao svom dobročinitelju. I ako to učiniš, tvoja patnja će završiti. Isto tako, tvoja vladavina kao Kralj će započeti. Samo na par sekundi mi pokaži poštovanje, to je sve što tražim.*“ Drugim riječima: *Isuse, možeš dobiti kraljevstvo u svoje ruke Božjim putem – putem koji uključuje mnogo patnje – ili možeš dobiti kraljevstvo na lagan način, bez patnje. Ja ću ti ga dati, samo mi pokaži malo poštovanja.*“

3.3. Kada bi sotona sličnu ponudu nama predstavio, ako smo iskreni prema sebi, moramo priznati da bismo bez mudrosti Božje jako lako pali na tom iskušenju. Isus prepoznaje laž i odgovara sotoni iz **(Knjige Ponovljeni zakon)**. Ako se sjećate, rekao sam da ovo nije debata između sotone i Isusa. Isus ovdje prvenstveno sebi odgovara. Kroz propovijed koju sebi osobno propovijeda, Isus dolazi do prave istine i mudrosti – do onoga što treba učiniti u ovoj situaciji. Nakon što Isus potvrđuje sam sebi što je prava istina, on odgovara sotoni – on odbija njegovo iskušenje. Ideju koju je Mojsije htio prenijeti izraelskom narodu, Isus sada prisvaja za svoj događaj ovdje. I ta ideja ga dovodi do prave mudrosti – kako se nositi sa svojim iskušenjem.

3.4. Pročitat ćemo **(Ponovljeni zakon 6,1-19)**. Prije nego pročitamo, učinit ću mali uvod u knjigu: kada se ovo događa i tko je uključen u ovaj događaj koji je ispred nas. Mojsije daje posljednje upute izraelskom narodu prije nego uđu u obećanu zemlju. On ih ohrabruje, ali ih i upozorava: „*Izraele, nikada nemojte zaboraviti tko vam je dao tu obećanu zemlju – Jahve vam je dao, on je jedini pravi Bog. Nemojte zaboraviti svoga Boga, Izraele!*“

3.5. Da bismo razumjeli na što se Isus sam sebe podsjećao, moramo shvatiti na koju je činjenicu Mojsije podsjećao svoj narod.

SILE ONOG SVIJETA

4. Riječ „Bog“ – što ona zapravo znači? Danas, mi kršćani znamo da je Bog osoba, on je stvorio svu realnost. To je ime onoga zbog koga je sve stvoreno. On je Bog Biblije. Ali to ime sadrži koncept u sebi. Ako smo ikada proučavali politeizam – mnogoboštvo – onda znamo da su ljudi u ono doba vjerovali da postoje bogovi, sile koje nezavisno jedni o drugima utječu na svakodnevni život pojedinca ili naroda. U starom vijeku postojali su raznoliki bogovi: bog sunca, bog novca, bog rata, bog seksa, bog plodnosti... I ti bogovi su odlučivali hoću li ja kao pojedinac dobiti ono što želim ili neću. Oni su odlučivali hoće li moja žetva uspjeti ili neće, hoće li moja žena zatrudnjeti ili neće. Te sile – bogovi – bile su realnosti koje su nevidljive ljudskom oku, ali svaki čovjek onog doba itekako je znao da njegov život i uspjeh ne ovise samo o njemu. Njegov je život ovisio i o silama – bogovima – koji su prebivali na nebesima. Rezultat nečijeg života bio je skup događaja koji su mu se dogodili tijekom njegova ili njezina života. Taj skup događaja većinom su, vjerovali su oni, promovirali ti bogovi (glad, siromaštvo, ratovi, neplodnost, prirodne katastrofe...). Pa je razumljivo da je pojedincu život često izgledao kaotično, nesigurno i nepredvidivo. Zašto? Zato jer su sve te sile – bogovi – imale svoju volju, bili su nezavisni jedni o drugima. I kada su nešto htjeli učiniti, učinili su to.

4.1. Zbog toga je pojedinac često bio u strahu, u neznanju, bio je zbunjen – i sve ga je to navelo da učini jedino što je znao, a to je: ugoditi što većem broju bogova na nebesima. Zašto bi to činio? Zato da mu ti bogovi budu blagonakloni, da mu daju ono što on ili ona žele.

4.2. U doba Rimskog carstva postojale su stotine, ako ne i tisuće bogova koje su štivali narodi tog carstva. Sa naše perspektive to je apsurdno uopće pomisliti, ali u ono vrijeme to je bilo potpuno normalno.

4.3. U starovjekovno doba, u doba politeizma, dolazi nova ideja na scenu – dolazi biblijska perspektiva. Biblija nas uči da zapravo postoji jedna osoba, jedan Bog – Sila koja utječe na smjer realnosti u kojoj mi, čovječanstvo, živimo. On kao autor odlučuje svaku sekundu postojanja cijele realnosti: prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. S tim rečeno, Biblija ne negira postojanje drugih bogova – sila unutar realnosti: boga ekonomije, boga politike, boga novca, boga moći, boga plodnosti, boga prirodnih katastrofa... Ali Biblija nas uči da ti bogovi – sile „unutar realnosti“ – ne mogu ništa učiniti ako to nije odredio jedini pravi Bog – Sila koji je „izvan ove realnosti.“

4.4. To je u ono vrijeme bila radikalna i revolucionarna promjena u načinu razmišljanja. Ta ideja bila je potpuno nezamisliva ljudima starovjekovnog doba, ljudima politeizma.

4.5. Idemo natrag na događaj između Boga, Mojsija i izraelskog naroda. Jahve njima govori: „Vi trebate imati posla sa mnom, i s nikim drugim. Znaite zašto? Zato jer sam ja taj koji ultimativno odlučuje kojim smjerom će ići vaš život. Možda će vam naizgled izgledati kao da ti drugi bogovi usmjeravaju vaš život – i to je istina – ali oni ne mogu ništa učiniti ako ja, jedini pravi Bog, nisam to odredio. Ja odlučujem hoće li biti gladi, ja odlučujem gdje će biti ratovi, ja odlučujem kako će ekonomija izgledati, ja odlučujem hoće li biti potresa ili uragana. Zbog toga, Izraele, vi morate imati strahopoštovanje samo prema meni. Mene želite imati na svojoj dobroj strani!“

4.6. Mojsije podsjeća svoj narod prije nego uđu u obećanu zemlju: „Izraele, sada kad uđete u obećanu zemlju – zemlju iz koje će Jahve, vaš Bog, potjerati vaše neprijatelje; zemlju u kojoj vas čekaju vinogradi, kuće, maslinici, gustirne pune vode, med i mlijeko – kada uđete u obećanu zemlju i

prihvatite dar koji vam je Jahve, vaš Bog, dao, nikada, ali nikada, nemojte zaboraviti da je Jahve, vaš Bog, vama dao taj blagoslov. Ne usuđujte se to učiniti! Jahve, jedini Bog, izvojevao vam je to, a ne drugi bogovi.“

4.7. Zašto je Mojsije to činio? Vidimo da su Izraelci nakon nekog vremena zaboravili na Jahvu i počeli vjerovati da su drugi bogovi – sile – to izvojevali za njih. Mi danas imamo tendenciju činiti slično. Mi nećemo reći da blagoslovi koje primamo u život dolaze od drugih bogova, ali ćemo reći: „*Ja sam to učinio, ja sam postigao uspjeh u svom životu, ja sam taj koji se izliječio od teške bolesti*“ i slično. Mi često zaboravljamo da svaki blagoslov dolazi od jedinog pravog Boga, i to zato jer je on tako htio. Zbog toga, mi mu nismo ni zahvalni. Pa zašto bismo i bili? Mi smo ti koji smo uspjeli to postići. Mi smo vlastiti „dobročinitelji“ u našim životima. Drugim riječima, Mojsije je znao da u svakom ljudskom biću postoji glas koji ga nagovara da zaboravi na pravog Boga, i zato ih je upozorio da sami sebe svaki podsjećaju na istinu i da ne slušaju laži sotone ili svog grešnog tijela.

4.8. Dobro, kakve ovo veze ima s Isusom i njegovim iskušenjima? Sotona govori Isusu: „*Vidiš da se dobrota tvoga Oca ne brine o tebi. Ti patiš, Isuse. Pusti mene da budem tvoj dobročinitelj. Ako mi odaš poštovanje, ja ću ti dati slavu i tretman koji zaslužuješ. Ja sam dobar bog, za razliku od tvoga Oca. Ne trebaš toliko patiti, to je besmisleno. Dozvoli mi da budem tvoj dobročinitelj i sva slava je tvoja.*“

4.9. **(Luka 4,8)** „*Odvрати mu Isus: 'Stoji pisano: Gospodinu, Boogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služi!'*“

4.9.1. Isus, dok sam sebe podsjeća na posljednju propovijed Mojsija izraelskom narodu, shvaća koliko bi to bilo pogrešno učiniti. Da Isus dozvoli da sotona bude njegov dobročinitelj, on bi prestao imati strahopoštovanje prema jedinom pravom Bogu – onome koji je jedini pravi dobročinitelj, onome zbog koga su svi ostali bogovi nebitni. Zašto? Jer drugi bogovi – sile – ne mogu ništa učiniti ako to Jahve već nije odredio. Isus razumije tu istinu i odbija sotonin prijedlog. Isus sam sebi govori: „*Iako ti, sotona, imaš vlast nad svime – to je istina što govoriš – ti meni ne možeš predati ništa. Jedino moj Otac meni može predati vlast nad svime. Tako da ti nikada ne možeš biti moj dobročinitelj. Otac je moj jedini dobročinitelj, i ono što je on meni obećao, on će meni i dati. Nitko ne može srušiti obećanja moga Oca. On je vjeran Bog, on je dobar Bog. Ako sada moram patiti, ako moram umrijeti sada, onda neka je tako. Ja znam što me čeka na kraju. U njega se ja jedino pouzdajem.*“

JA SAM BOLJI BOG

5. Za kraj da analiziram: od sotone strategija je prikazati Boga kao ne dobrog Boga. On želi reći: „*Ja sam bolji bog. Ja ne tražim od čovjeka da pati. Ja ću čovjeku dati slavu, bogatstvo, zdravlje... sve ću mu dati. Zauzvrat tražim samo malo poštovanja. Ja sam dobar bog.*“

5.1. Dakle, sotona laže Isusu kada mu govori da on ima autoritet dati njemu vlast. Ako razumijemo što je Mojsije učio izraelski narod, onda shvaćamo da jedino Jahve ima autoritet dati vlast kome hoće. Da je Isus prihvatio ponudu od sotone, vrlo vjerojatno bi Bog diskvalificirao Isusa kao budućeg Kralja. Vjerujem da je Isus shvaćao da je to tako. On je razumio da jedini način na koji će postići svoju slavu jest ako bude poslušan Božjoj volji, ako ide Božjim putem – ne putem od sotone, ne svojim putem. Postoji samo jedan put na kraju, a to je: „Božji put.“ I sam je sebi govorio: „*Ako moram patiti i umrijeti da bih to postigao, onda neka tako bude.*“

5.2. Tako i mi, ne smijemo nikada zaboraviti da je naš jedini dobročinitelj Bog Otac. Ako smo pogođeni gubitkom, neimaštinom, bolešću..., samo u njemu trebamo tražiti utjehu. Jer njegova je utjeha veličanstvena i on jedini ima autoritet da je ispuni.

5.3. Kroz naš život mnogo puta jest, i opet će, sotona pokušati ponuditi svoj prijedlog – „bolji prijedlog“, kako bi on rekao. Sotona, kao dobar bog, jedan od tih bogova – sila, ponudit će nam da bude naš dobročinitelj. Ako promijenimo svoju perspektivu i pristanemo na iskušenje od sotone, mi gubimo strahopoštovanje prema jedinom pravom Bogu.

5.4. Mi možemo tražiti pomoć od tih bogova (pobrinuti se sami za sebe), ali „uvijek“ moramo imati na umu da je Bog Otac taj koji odlučuje ultimativno hoćemo li dobiti blagoslov od tih bogova. Ako vidimo kroz vrijeme da nam taj blagoslov koji želimo ne dolazi, onda to znači da Bog Otac ne želi da dođe.

5.5. Današnji kršćani vjeruju da postoje biblijski principi (bog – sila) i da, ako doslovno pratimo te principe, možemo dobiti blagoslov u svemu što želimo. Postoje danas mnogi seminari, kako u Americi tako i u Europi, gdje kršćani – veliki biznismeni i iscjelitelji – poučavaju druge kršćane kako živjeti u izobilju. Uče ih biblijskim principima (bog – sila) kroz koje će, kažu, zasigurno postići sve što žele. Greška tih učitelja je ova: oni vjeruju da su sami to postigli, oni su zaboravili istinu o kojoj Mojsije govori, a Isus nam je pokazao u svom modelu. Ako Bog neće da budeš slavan, onda nećeš biti. Ako Bog hoće da dobiješ blagoslov, onda ćeš ga i dobiti. Tvoj uspjeh ne dolazi zato jer ti pratiš biblijske principe; tvoj uspjeh dolazi jer je to Božja volja. I „to“ ljude treba učiti. Mi ništa ne možemo i nećemo dobiti ako to Bog ne želi. Izraelci su bili upozoreni: *„To je dar od Boga. Vi ćete jesti grožđe, pit ćete iz gustirni, spavat ćete u kućama koje niste izgradili jer je to Jahvina volja. To je njegov dar vama, Izraele!“*

5.6. Isto tako, mi roditelji, ako vjerujemo da pomoću biblijskih principa možemo učiniti našu djecu bogobojznima – varamo se. Mi možemo učiniti našu djecu dobrim građanima. Mi možemo njima dati mudrost kako se lakše nositi s nevoljama koje će im život sigurno servirati. Mi smo „dužni“ njima dati biblijsku mudrost kroz koju oni mogu shvatiti zašto su ovdje, zašto postoje, tko su oni pred Bogom i koji je Božji plan s ovom realnošću. Ali samo Bog može promijeniti njihova srca, samo on odlučuje kroz njihovu slobodnu volju u kojem će smjeru njihov život ići. Samo on im može dati taj dar – blagoslov vječnog života. Mi to ne možemo postići pomoću biblijskih principa (bog – sila).

5.7. I zato se samo moramo bojati jedinog pravog Boga. Kroz život nam je svima mnogo puta pokazao da ne ide sve onako kako bismo mi htjeli da ide. Bog naš život vodi u skladu sa svojim planom, a ne našim. Mojsije je to razumio, i Isus naš Gospodin to razumije. Prečesto mi kršćani koristimo biblijske principe da bismo izbjegli Božju volju. To je idolopoklonstvo. Nikada nećemo moći promijeniti njegovu volju. I zato samo on zaslužuje naše strahopoštovanje i našu odanost. Mi trebamo biti na dobroj strani sa svojim Bogom.